

PROLOOG

Dingle Peninsula, Ierland, 1653

Plotseling kwam de volle maan tevoorschijn tussen draderige wolken die door het witte licht dreven. Vier monniken in lange donkergrijze pijen keken verstoord naar de hemel; het zou die nacht donker blijven, de maan nieuw. Ze stonden naast hoog oplaaierend vuur en een man met ontbloot bovenlijf sloeg met harde hamerslagen op rond metaal.

Opspattend vuur trok omhoog de koude lucht in en verlichtte een lange rij eagles die stil op de muren van het kasteel zaten. Verderop in het halfdonker staarde Henry Eagleton wijdbeens met zijn handen op zijn rug naar het glimmende lijf van de smid, waar het zweet vanaf gutste.

Het was 1653 en de laatste nacht van de Eagletons op het kasteel. Bijna zeshonderd jaar was het kasteel familiebezit geweest, totdat het door de Engelsen werd onteigend omdat de nieuwe wet van Cromwell bepaalde dat een katholieke Ier geen bezit meer mocht hebben.

Terwijl Henry Eagleton langzaam naar voren liep, besepte hij hoe zwaar het voor zijn nazaten zou worden om het voorouderlijke landgoed ooit weer in handen te krijgen en hij dacht aan zijn zonen en aan de zonen van zijn zonen. Plotseling herinnerde hij zich dat hij had gedroomd van zwetende snuivende paarden midden in oorlogsgeweld ver van Ierland vandaan, en van tot op het bot bevroren mensen op paarden, dolend door ijsig wit stil land. Deinende mensenmassa's, voortgedreven door honger, strompelend naar zee. De zonen van zijn zonen die vochten met de bezetters van zijn land. Oneindige oceanen naar het westen en naar het oosten zouden de Eagletons scheiden van Ierland en van elkaar.

De smid hield het ronde metaal hoog in de lucht en bekeek nauw-

keurig de ronding van de buitenste ring, waarna hij Henry Eagleton wenkte. Toen deze het metaal zag, leek hij meteen de eindeloze reis te voelen die in het zegel besloten lag.

De smid dompelde het roodgloeiende ijzer in een bak met heet vloeibaar wit metaal. Meteen kwamen de monniken naderbij terwijl hij met een grote tang het zegel omhoogtrok. Behoedzaam drukten ze alle vier hun stempel in de achterkant van het nog zachte metaal. De laatste monnik graveerde met een stalen pen Engelse en Ierse tekens op de voorkant.

Op de afbeelding van het zegel met de ineengedoken eagle in het midden, stond geschreven:

THE EAGLETON SEAL

En in de ring eromheen: By independency of Ireland the Bearer of this Seal shall be the owner of Eagleton Castle, Mount Eagle, Ireland 1653.

Henry keek naar het witglanzende zegel dat net op zijn hand paste. Hij keek naar het dunne Ierse schrift dat door de monniken was aangebracht. Op de achterkant leek een soort code gegraveerd waarvan hij de betekenis niet kende.

In de laatste nachtelijke uren droomde Henry opnieuw over zijn nazaten. Een soldaat in blauw uniform zat op een heuvel te midden van grijze doden en riep hem. Hij zag de wanhoop in de ogen van de hulpeloze soldaat. En later droomde hij van eagles, die krijsend in bundels van zwaaiend licht boven de oceaan vlogen op weg naar het oneindige westen. Vlak voordat hij wakker werd, zag hij mannen in een rij staan. De voorste, oud en met gebroken ogen, en daarachter anderen, in vage lijnen. Op het moment dat het beeld leek te vervagen zag hij plotseling hoe de laatste in de rij zijn hand ver naar voren strekte, langs de anderen heen, en probeerde hem aan te raken.

Hij werd wakker en langzaam drong tot hem door welke afschuwelijk lange reis het zegel in de komende eeuwen zou maken.

DE AANSLAG

Montana, 1955

Meestal werd de grote corral vlak buiten het kleine stadje gebruikt voor rodeowedstrijden. De verveloze houten tribunes aan weerskanten zaten vol mensen die joelden en schreeuwden. De geur van stierenstront hing overal in de lucht, al deden tientallen meisjes in korte witte plooirokken met hoge cowboylaarzen hun best om met bussen spray de geur te verdrijven.

Het was aan het eind van de middag en de zon stond al groot en goudgeel laag aan de horizon. Vlaggen van de staat Montana en de Verenigde Staten van Amerika wapperden overal aan hoge masten en bossen witte, rode en blauwe ballonnen dansten aan touwtjes in de lucht.

Het waren vandaag echter niet de cowboys en de stieren die de show stalen maar een stoet zwarte SUV's die met hoge snelheid in grote stofwolken kwam aanrijden.

De fanfare speelde midden in de corral het Amerikaanse volkslied toen de heren uitstapten. Uit de middelste auto stapte een knappe jongeman die zijn glanzend zwarte laarzen met zilveren gespen in het zand zette. Hij was gekleed in een donkerblauw pak en droeg een smetteloos wit katoenen overhemd van de fijnste soort. Zijn scherp getekende gezicht was licht getint. Hij had halflang, glanzend donkerblond haar en diepblauwe ogen, scherpe jukbeenderen en een hoog, iets achteroverlopend voorhoofd. Zijn grote gestalte stak bijna een halve kop boven zijn bodyguards uit. In één oogopslag nam hij de hele omgeving in zich op en hij wuifde met beide handen naar het joelende publiek. De bewegingen die hij maakte toen hij naar de verhoging midden in de corral liep, verraadden grote snelheid.

Op hetzelfde moment liep een jonge vrouw met lang krullend donkerrood haar behoedzaam onder de noordelijke tribune tussen

de stalen draagbalken door. Ze droeg een grote weekendtas. Even bleef ze staan en zocht een plaats waar ze goed zicht had op het midden van de corral. Met half dichtgeknepen ogen keek ze om zich heen. Ze ritste de weekendtas open en haalde het geweer eruit. Daarna pakte ze de loop, schroefde het ronde staal op de Winchester 70, klikte voorzichtig de kijker op het geweer en keek opnieuw naar de verhoging in de corral.

Een man met een witte stetson en een bierbuik die ver over zijn brede riem hing, klom het podium op en liep naar de staande microfoon. Langzaam en met uithalen vertelde hij dat naast hem de toekomstige gouverneur van Montana stond. Hij vertelde dat de Republikeinse partij met deze kandidaat iemand had binnengehaald van uitzonderlijk kaliber. Deze toekomstige gouverneur zou ervoor zorgen dat de welvaart voor iedereen zou terugkeren in de staat Montana.

‘Ladies and gentlemen, he is a real son of Montana and he is here today, mister John Hamilton, the next governor of the great state of Montana!’

Terwijl het publiek als een golf overeind kwam, vrouwen met witte doekjes zwaaiden en mannen met hun cowboyboots op de banken stampen, keek de jonge vrouw door de lens van de Winchester. Ze ging met één knie op de grond zitten en zette het geweer langzaam tegen haar schouder.

Door de kijker zag ze een van de bodyguards vlak achter John Hamilton behoedzaam de tribunes rondspeuren. Even bleven zijn ogen recht in de lens van de geweer kijker hangen.

Op het moment dat het stil werd en John Hamilton begon te spreken, sloeg een geweerkogel hem van de houten verhoging af. De bodyguard die achter hem stond, werd meegesleurd het zand in.

Stokstijf bleef ze staan en ze deed geen moeite om weg te komen. Het publiek stooft alle richtingen uit en bodyguards met getrokken revolvers vlogen naar voren in de richting waar het schot vandaan kwam. Ze stond met het geweer naast zich op de grond en keek toe hoe de mannen in donkere pakken en zwarte zonnebrillen tussen de banken klauterden en op haar afkwamen. Even was er verbazing in hun ogen toen ze de mooie vrouw zagen staan. Maar het volgende moment duwden ze haar met geweld omlaag en werd ze geboeid afgevoerd naar een van de auto’s.

John Hamilton leefde nog en een arts deed zijn uiterste best om de bloeding van de verwoeste slagader in zijn dijbeen te stoppen.

THE HIGH KINGS

Ierland, 955

In 1315 kwam Edward Bruce, broer van de koning van Schotland, op verzoek van de koning van Cenél nEógain, Domhnall O'Neill, naar Ierland. O'Neill koesterde de hoop dat Edward de Engelse legers uit Ierland kon verdrijven zoals zijn broer in Schotland had gedaan. Edward Bruce werd in 1316 gekroond tot koning van Ierland onder de titel Éadbhard I of Edward I. Dat gebeurde in Dún Dealgan waar hij zijn hoofdkwartier had gevestigd in aanwezigheid van de Schotse en Ierse legers. Aanvankelijk bestreed de nieuwe koning van Ierland met succes de Engelsen. Bij Connor, Cells en Arscoll, in county Kildare, sloeg hij vernietigend toe. Maar Edward Bruce slaagde er niet in om het belangrijke Dublin en Limerick te veroveren en werd gedwongen zich terug te trekken naar het noorden.

In de Battle of Faughart stonden de Schotse en Ierse legers tegenover een grote Engelse overmacht. Een Engelse ridder, sir John de Maupas, wachtte de slag niet af maar reed op zijn paard dwars door de Schotse linies heen, op zoek naar Edward Bruce. De mannen raakten in een tweegevecht en beiden stierven aan de zware verwondingen die ze elkaar hadden toegebracht. Edward Bruce, de nieuwe koning van Ierland, had nooit over het hele land geregeerd.

Niall Eagleton vocht samen met de Ieren aan de oevers van de rivier de Shannon in de buurt van Limerick tegen een zware Engelse overmacht toen hij het nieuws van de dood van Edward Bruce hoorde. De Engelse soldaten die het nieuws ook hadden vernomen, schreeuwden het uit van vreugde en stortten zich met ware doodsverachting op de uitgedunde gelederen van de Ieren, die massaal de bergen in vluchtten.

Niall Eagleton wist op zijn paard te ontkomen. Met grote snelheid

reed hij langs de rivieroever, waar talloze lijken in het water dreeven. Achter zich hoorde hij het geluid van opspattend water en toen hij omkeek, zag hij drie Engelse soldaten die hem achtervolgden. Niall trok een pijl uit zijn koker en schoot recht omhoog de lucht in. Vrijwel meteen verscheen een grote eagle aan de hemel. Even bleef het beest onder grijze lage wolken doodstil in de lucht hangen. De duikvlucht van de eagle was bijna niet te volgen en het volgende moment grepen wrede klauwen zich vast in het gezicht van de voorste Engelsman. Terwijl de soldaat zijdelings van zijn paard viel, hield de eagle hem vast, klapwiekend totdat de man in het ondiepe water viel. In de verwarring die ontstond, draaide Niall zijn paard razendsnel en schoot vanuit het water de tweede Engelsman van zijn paard. De soldaat die overbleef, aarzelde een moment maar vluchtte toen hij zag dat Niall zijn zwaard trok. Langzaam reed Niall naar de eagle die kalm op het gezicht van de soldaat zat. Een moment keken mens en vogel elkaar aan en toen sprong de eagle omhoog, spreidde zijn vleugels en vloog weg.

Niall Eagleton was de zevende afstammeling van Brian Boroimhe, zoon van Ceinneidigh, High King van Thomond, zoon van Lorcan MacCorc, zoon van Corc, zoon van Annluan, zoon van Mathgamhain, zoon van Toirrdhealbach, zoon van Cathal, zoon van Aodh Caomh, zoon van Conall, zoon van Eochaidh Bailldhearg, zoon van Fartjan Fionn, zoon van Blod, zoon van Cas, zoon van Conall Eachluaith, zoon van Ludhaidh Meann, zoon van Aonghus Tireach, zoon van Fear Corb, zoon van Mogh Corb, zoon van Cormac Cas, zoon van Oilill Olum.

High King Brian Boroimhe leefde achtentachtig jaar en vond de dood door de hand van de Deense admiraal Brodar op Goede Vrijdag 23 april 1014 tijdens de slag bij Clontarf. Hij was vier keer getrouwd geweest en had veel kinderen gekregen. Zijn vrouwen stierven jong en zijn kinderen zouden allen tijdens zijn leven in gevechten omkomen. Zijn eerste vrouw was Mór, dochter van Flan O'Hyne in Galway. King Brian trouwde voor de tweede keer met Eachraidh, dochter van Cearbhall. Maar een jaar voordat hij Eachraidh tot echtgenote nam, had King Brian een ontmoeting met Svanhildur, een prinses uit IJsland. Met een snel zeilschip was ze uit het noorden gekomen voor een bezoek aan High King Brian Boroimhe. Svanhildur kwam omdat ze IJsland wilde bevrijden van buitenlandse indringers en om de twistende adellijke families weer te vereni-

gen. Brian nam haar mee naar Tara Hill, County Meath, de heilige zetel van de High Kings van Ierland. Bij de Stone of Destiny, waar de High Kings werden gekroond, bood ze hem het koningschap van IJsland aan. De Ieren hadden IJsland als eerste bewoond en zij zouden het land kunnen bevrijden van vreemde mogendheden.

Ze zaten boven op de heuvel onder een zeldzaam warme zon en Brian keek naar het prachtige blanke gezicht van de prinses en haar bijna witblonde haar. Helblauwe ogen haakten in de zijne toen Svanhildur hem vroeg haar koning te worden. Brian zei dat hij niets liever wilde, maar dat hij Ierland nu niet kon verlaten omdat hij zelf problemen genoeg had met de Denen en de Engelsen. Ze bleven die middag boven op de heuvel zitten. De avond viel en hij vroeg of ze het koud had toen hij zag dat ze huiverde.

‘In IJsland heeft niemand het koud,’ zei ze. Maar Brian sloeg zijn wijde mantel om hen beiden heen.

Ze pakte plotseling zijn handen vast en keek hem opnieuw aan. ‘What is the meaning of your name?’ vroeg ze.

‘Brian? Very great strength.’

Svanhildur bleef hem aankijken. ‘I need your son,’ zei ze tot zijn verbijstering.

Zijn sterke handen tilden haar op en droegen haar naar het zachte gras onder de bomen verderop op Tara Hill. Toen hij haar mooie naakte lichaam in het witte licht van de maan zag liggen, sloeg de wanhoop toe omdat ze slechts voor één nacht de zijne zou zijn. Hij had het gevoel eeuwig met zijn hoofd tussen de warmte van haar benen te willen blijven, totdat ze hem met haar koele handen omhoogtrok. Hun ogen en lichamen grepen zich in elkaar vast en in hun wrede en zachte liefdesspel rolden ze die nacht vanaf de top van de heuvel naar beneden waar de soldaten hen de volgende ochtend slapend vonden onder de wijde mantel, die was bedekt met dikke dauwdruppels.

Het zachte gepiep van een adelaarsjong maakte Brian wakker. Terwijl het witte donzen bolletje probeerde weg te kruipen, zag hij hoog aan de hemel twee eagles rondcirkelen. Een soldaat kwam naderbij, trok zijn zwaard en haalde met een geweldige slag uit, maar nog geen inch boven het eaglejong had Brian de arm van de soldaat in een ijzeren greep. ‘Never kill an eagle in my kingdom,’ zei hij dreigend.

De prinses ging met haar gevolg terug naar IJsland en Brian bleef achter met een hongerig krijsend eaglejong.

De volgende ochtend werd hij opnieuw vroeg wakker van vogelgekrijs. Ditmaal was het van de twee grote eagles, hoog in de lucht. Hij kwam uit zijn tent en zag dat het donzige eaglejong nog leefde. Verbaasd keek hij hoe het beestje, steeds opnieuw, zachtjes piepend met de kop omhoog kwam en probeerde vooruit te komen. Een stel soldaten kwam dichterbij. Brian keek omhoog naar de rondcirkelende eagles en weer naar het jong.

‘Zadel mijn paard,’ schreeuwde hij.

Met het jong warm weggestopt onder zijn kleren reed hij met twintig van zijn soldaten achter de beide eagles aan die naar het westen vlogen. Ze reden de hele dag en de hele nacht door en Brian keek voortdurend bezorgd naar zijn nieuwe kleine held. Pas de volgende avond kwamen ze bij Mount Eagle op Dingle Peninsula, waar Brian zag dat de eagles hem opwachtten op de rots.

‘Ik denk dat daar een nest zit,’ zei een van de soldaten.

Brian wilde het jong met alle geweld zelf terugbrengen en hij klom tegen de rots omhoog. Maar steeds gleed hij uit en na talloze pogingen hield hij halverwege de rots het donzige jong wanhopig in de lucht. Een van de eagles dook naar hem toe en griste het jong uit zijn hand. Brian viel vanaf de rots naar beneden en enkele van zijn mannen konden hun lachen niet inhouden. Maar ze waren stil toen de volgende dag een klein lam voor Brians tent lag. Niemand wilde geloven dat het door de eagles was gebracht, totdat Brian zijn mannen wees op de diepe sporen van eagleklauwen op de rug van het witte lam.

Een jaar later kwam Svanhildur opnieuw naar Ierland. Ditmaal had ze haar zoon van drie maanden op de arm. Ze stond al in het gangboord toen Brian met zijn mannen arriveerde om haar te verwelkomen. Toen hij het kind zag, stuurde hij iedereen weg.

‘Your son,’ zei ze.

Brian knikte. Hij stond op het punt om voor de tweede keer te trouwen. Ze stond daar ongenaakbaar op het scheepsdek van het houten schip. De grote IJslandse vlag klapperde in de wind.

‘Waarom breng je je zoon naar Ierland?’ vroeg hij.

‘Omdat hij hier hoort. Op de dag dat hij werd geboren verscheen er uit het zuiden een grote eagle, die sinds die dag altijd in zijn buurt is. Elke keer als ik met mijn zoon naar buiten ga, schreeuwt het beest tegen me.’

‘Dat zegt niks,’ zei Brian.

‘Zijn ogen zoeken steeds naar die vogel en ik wist vanaf het begin dat jouw zoon terug moest naar Ierland.’

‘Hoe heb je hem genoemd?’

‘Eagle, son of Brian.’

Brian keek naar de zee in de verte. De zon drong in felle stralen door de wolken heen. De wind ging steeds harder waaien. Hij zag zijn mannen nieuwsgierig vanaf een afstand toekijken wat er gaande was.

Brian ontstak in woede en brulde tegen zijn manschappen dat ze weg moesten gaan. Langzaam dropen ze af.

‘Blijf bij me in Ierland,’ zei hij tegen Svanhildur.

Ze zei niets en Brian stapte aan boord.

‘Zeg dat je blijft en word mijn vrouw.’

Ze schudde haar hoofd en legde haar hand tegen zijn wang. ‘Ik zou niets liever willen dan bij jou zijn, samen met onze zoon, maar ik heb een zware plicht te vervullen in mijn land.’

Voorzichtig legde ze haar zoon in Brians armen. ‘Ga,’ zei ze, ‘en breng hem groot als een man.’

Terwijl ze beiden naar het jongetje keken, raakten hun gezichten elkaar aan.

Bijna wanhopig stapte Brian met zijn zoon van boord. Het jongetje met pikzwart haar en helblauwe ogen, keek nieuwsgierig en onbevreesd naar de man die hem vasthield. Brian bleef staan. De trosen werden losgegooid en de roeiers brachten het schip buitengaats. Hij bleef kijken totdat het schip niet meer dan een stip aan de horizon was. Later, toen hij op achtentachtigjarige leeftijd door het zwaard van de Deense Admiraal stierf, waren zijn laatste gedachten bij de IJslandse prinses die zijn hoofd nooit had verlaten.

Eagle, son of Brian kreeg nooit de naam van zijn vader. De familie beschouwde het kind als een bastaard. Brian bracht hem uiteindelijk naar de Aran Islands, waar zijn neef Cocran Cas chief was. Maar niet zonder zijn zoon te benoemen tot chief van het zuidwestelijke deel van Ierland en hem zijn voornaam te geven, zodat de zoon van de koning als Brian Eagleton door het leven ging.

Brian Eagleton werd door zijn stiefvader Cocran Cas op de Aran Islands als een echte man grootgebracht. Van jongs af aan werd hij gehard en getraind om te vechten. Cocran Cas leerde hem te vechten met zwaard en met pijl en boog. Ook leerde hij Brian alle geheimen om zijn tegenstanders met blote handen te verslaan. Maar hij

bracht hem ook wijsheid bij en ruimhartigheid, want Cocran had in zijn leven gezien dat veel sterke mannen daar niet over beschikten.

De High King kwam naar de Aran Islands toen zijn zoon achttien jaar werd. Brian Eagleton keek vanaf het strand aan de oostkant van het eiland naar het schip dat met volle zeilen naderde met High King Brian Boroimhe op de boeg van het schip. Schurend kwam het vaartuig tot stilstand en Brian Eagleton zag hoe de grote brede man met wijd uitgespreide armen op hem af kwam. Hij werd door zijn vader vastgegrepen met een kracht alsof een stuk ijzer hem omklemde.

‘My son.’

‘My king,’ zei Brian Eagleton zacht.

‘No king! I am your father.’

Met grote passen liep hij het strand op naar Cocran, die hij in zijn omhelzing ook bijna verpletterde.

‘Is hij een man geworden, Cocran?’ vroeg Brian.

‘Sterk als een Ier en hard als een IJslander. Hij verslaat elke man hier op de eilanden.’

Brian wendde zijn hoofd opzij naar zijn zoon. ‘Dat zie ik, Cocran. Maar is hij ook een nobel man?’

‘Hij heeft bijzondere eigenschappen, my King.’

‘Ierse nobele eigenschappen?’

‘Nou, dat weet ik niet,’ zei Cocran aarzelend, die het explosieve karakter van de koning kende.

Brian keek hem vragend aan.

‘Ik heb helaas niet het genoegen om Brians moeder te kennen,’ ging Cocran verder, ‘maar ik vermoed dat Brian meerdere eigenschappen heeft geërfd, als ik het zo mag zeggen.’

‘Je bedoelt dat hij mijn kracht heeft en andere eigenschappen van zijn moeder?’

Cocran haalde diep adem: ‘Ik vind hem vaak in kloosters waar hij oude documenten en manuscripten leest. Hij spreekt met eagles en vecht met elke man die hem uitdaagt.’

‘Hij leest dus veel,’ zei Brian cynisch.

‘Het is iets meer dan dat,’ zei Cocran, maar Brian beende al weg en kwam terug met een zwaard, omwikkeld met zacht leer.

‘Dit zwaard is gemaakt door de beste smeden van Ierland. Ik denk dat er geen scherper metaal in het hele land te vinden is. Cocran zegt dat je boeken leest. Ik wil zien of je ook kunt vechten, want je draagt mijn naam. Ik schenk je dit zwaard als je je staande kunt houden!’

King Brian wikkelde langzaam het leer van het zwaard en het

glanzende brede metaal kwam tevoorschijn. Het handvat was sierlijk ingelegd met blauwe gladgeslepen stenen uit de heuvels in het noorden.

King Brian keek om zich heen en zag dat de eagle op een ra van de mast van het schip zat met gestreken vleugels.

‘Jouw vogel?’ vroeg hij.

Brian Eagleton knikte.

‘Hij beschermt je?’

‘Ja, maar alleen als ik in gevaar ben.’

King Brian overhandigde zijn zoon het zwaard met twee handen. Daarna trok hij zijn eigen zwaard. ‘Als de eagle opvliegt, heb je verloren,’ zei hij en haalde meteen met een machtige slag uit naar zijn zoon. Brian Eagleton, die de onverwachte harde klap nauwelijks kon opvangen, sprong achteruit en stootte het zwaard recht vooruit naar zijn vader, die snel pareerde. Met kletterend geweld sloegen ze op elkaar in. Toen King Brian één keer met zijn zwaard gevaarlijk dicht bij zijn zoon kwam, hield hij zijn hand omhoog en keek achterom naar de eagle, die zijn vleugels bijna gespreid had.

‘Kijk uit mijn zoon, je verliest je zwaard,’ zei King Brian.

Maar het volgende moment trapte de jonge Brian vanuit liggende positie hard tegen de enkels van zijn vader, die omviel. Brian Eagleton zette zijn zwaard op zijn vaders keel, maar tegelijkertijd voelde hij het koude metaal van zijn vader tegen de zijkant van zijn hals.

Brullend van het lachen kwam King Brian overeind. De eagle zat met gestreken vleugels op de ra en keek de andere kant op, alsof het gevecht hem niet verder interesseerde.

‘You’re a great fighter, my boy,’ zei King Brian terwijl hij zijn zoon op de schouder sloeg.

Jaren daarna vocht Brian Eagleton samen met zijn vader talloze vrijheidsoorlogen, waar nooit een einde aan kwam. De dag nadat hij zijn vader in Dublin zag sterven, ging hij op weg naar de Aran Islands.

Maar Brian Eagleton werd door Maelseachlainn, de nieuwe koning van Ierland, verbannen naar de zuidwestelijke schiereilanden van Ierland, de eilanden waarvan zijn vader hem tot chieft had benoemd. Brian moest deze verlaten en onherbergzame oorden beschermen tegen vijanden uit het westen, die nooit kwamen.

Op Mount Eagle, Dingle Peninsula, liet hij een kasteel bouwen, dat bestond uit twee gebouwen die met elkaar verbonden waren

door pal van noord naar zuid lopende dikke muren. De gebouwen en de muren vormden samen de omheining van de binnenplaats. Op de dag dat Brian Eagleton voor het eerst de vlag met de grote eagle in de mast hees, kwamen de eerste vogels aangevlogen. Ze streken neer op de torens op elke hoek van het kasteel en daar bleven ze eeuwenlang zitten, als stille wachters.